

Advies over het voorstel voor een verordening (EEG) van de Raad betreffende de beperking van de produktiesteun voor verwerkte producten op basis van tomaten⁽¹⁾

(93/C 108/04)

De Raad heeft op 8 december 1992 besloten, overeenkomstig de bepalingen van artikel 198 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, het Economisch en Sociaal Comité te raadplegen over het voornoemde voorstel.

De Afdeling voor landbouw en visserij, die met de voorbereiding van de desbetreffende werkzaamheden was belast, heeft haar advies op 5 februari 1993 goedgekeurd. Rapporteur was de heer Pricolo.

Het Economisch en Sociaal Comité heeft tijdens zijn 303e Zitting van 24 en 25 februari 1993 (vergadering van 24 februari 1993) het volgende advies uitgebracht, dat met algemene stemmen is goedgekeurd.

1. Inleiding

1.1. Het principe van verwerkingssteun voor sommige soorten groenten en fruit, met name verse tomaten, is in mei 1978 door de Raad ingevoerd in het kader van het zgn. Middellandse-Zeepakket, dat bestond uit maatregelen ten gunste van de zuidelijke regio's van de Gemeenschap om hun ontwikkelingsachterstand weg te werken. Het was de bedoeling, met dit besluit de industriële verwerking van verse producten te stimuleren om te voorkomen dat ter interventie aangeboden tomaten uit de markt genomen en vernietigd moesten worden. De maatregelen waren er vooral op gericht, uitgesproken plattelandgebieden te voorzien van een moderne agro-industrie, mede om de grote onderbenutting van arbeidskrachten ter plaatse te verminderen.

1.2. Het steunmechanisme was zo opgezet dat verwerkende bedrijven een financiële compensatie (verwerkingspremie) kregen, die betaald werd door het Europees Oriëntatie- en Garantiefonds voor de Landbouw (EOGFL). Deze bestond uit het verschil tussen de prijs voor het communautaire produkt en de prijs voor produkten uit derde landen die vanwege de lage lonen aldaar goedkoper waren. Voorwaarde hierbij was dat het bedrijf met de landbouwproducenten leveringscontracten had gesloten waarin een redelijke minimumprijs was overeengekomen.

1.3. Een dergelijke steunregeling is gunstig voor zowel de verwerker als de landbouwproducent en de consument. Voor de verwerker is het gemakkelijker het eindprodukt af te zetten, de landbouwproducent krijgt voor de verkoop van zijn produkt een interessante prijs en is er zeker van dat de verwerkende industrie zijn oogst zal afnemen, en de consument betaalt minder voor het eindprodukt.

1.4. Ten slotte heeft deze maatregel grotendeels een eind gemaakt aan de grote spanningen die op het platteland steeds weer ontstonden wanneer de oogst aan de verwerkende industrie moest worden aangeboden. Tevens is de taak van de producentenverenigingen hierdoor verruimd en is hun positie erdoor versterkt.

1.5. Bij Verordening (EEG) nr. 989/84 van de Raad van 31 maart 1984 werd een strafregeling ingevoerd die in werking trad wanneer de zogenaamde „garantiedrempel” werd overschreden. Deze drempel werd toen voor de gehele Gemeenschap vastgesteld op 4,7 miljoen ton voor verwerking bestemde verse tomaten, onderverdeeld in drie categorieën: „concentraat”, „gepelde tomaten” en „andere produkten”. Bij overschrijding van de vastgestelde produktielimiet van voor verwerking bestemde tomaten zou de verwerkingssteun in het volgende verkoopseizoen evenredig met de overschrijding verminderd worden (in de praktijk betekende dit dat voor ieder procentpunt overschrijding de steun met 1% werd verminderd). Hierbij moet worden gepreciseerd dat bij het vaststellen van de drempel niet werd uitgegaan van de jaarlijkse produktie, maar van het gemiddelde van de drie verkoopseizoenen voorafgaande aan het jaar waarin de steun vastgesteld moest worden.

1.6. Dit systeem bleek niet geschikt om de produktie goed onder controle te houden, om de eenvoudige reden dat de steunvermindering er de producenten niet toe kan aanzetten de produktie onder de garantiedrempel te houden.

1.6.1. Daarom werd besloten voor de verkoopseizoenen 1985/86, 1986/87 en 1987/88 strengere maatregelen te nemen: er werd alleen nog steun gegeven voor een vooraf vastgelegde produktiehoeveelheid. Tegelijk werd besloten dat bij overschrijding van de garantiedrempels alleen rekening hoefde te worden gehouden met de hoeveelheden waarvoor in de drie voorafgaande verkoopseizoenen steun was betaald.

1.6.2. Er werd dus een mechanisme van „produktiequota” ingevoerd dat via verlengingen tot en met het verkoopseizoen 1991/92 is gehandhaafd.

1.6.3. Na het verkoopseizoen 1991/92 trad voor het verkoopseizoen 1992/93 automatisch de „garantiedrempelregeling” weer in werking omdat niet besloten was de quotaregeling nogmaals te verlengen.

2. Algemene opmerkingen

2.1. Het Comité gaat akkoord met doel en inhoud van het Commissievoorstel tot wederinvoering met in-

⁽¹⁾ PB nr. C 328 van 12. 12. 1992, blz. 6.

gang van het verkoopseizoen 1993/94 van de regeling tot beperking van de produktiesteun voor verwerkte produkten op basis van tomaten. Deze steun wordt uitsluitend verstrekt voor tevoren vastgestelde hoeveelheden ter verwerking aangeboden tomaten.

2.2. De quotaregeling heeft zowel voor de landbouwproducenten als voor de verwerkende industrie onmiskenbare voordelen. De landbouwproducent weet bij het inzaaien welke hoeveelheid verse tomaten aan de verwerkende industrie moet worden geleverd, en de verwerkende industrie kan haar produktiecapaciteit afstemmen op de hoeveelheden die contractueel zijn overeengekomen.

2.3. Het komt er dus op neer dat de „quotaregeling” zowel de landbouwers als de verwerkende industrie een aantal vaste aanknopingspunten biedt waaraan zij hun produktie kunnen aanpassen. Met name kent dit systeem niet de onzekerheid die het andere systeem kenmerkt, namelijk de progressieve steunvermindering bij overschrijding van de garantiedrempel. In het verleden is gebleken dat bij een grote of zelfs spectaculaire overschrijding van de garantiedrempel steunvermindering vaak op de koop toe werd genomen.

2.4. Voorts valt op te merken dat het initiatief van de Commissie in overeenstemming is met het besluit van de Raad — in het kader van de vaststelling van de landbouwprijzen voor het verkoopseizoen 1992/93 — om de quotaregeling in het verkoopseizoen 1993/94 weer in te voeren.

2.5. De wederinvoering van deze regeling is dus juridisch gezien correct.

2.5.1. Het Comité is het tevens met de Commissie eens dat deze regeling voor onbeperkte tijd moet gelden, omdat niet om de paar verkoopseizoenen weer een ander systeem kan worden ingevoerd.

2.5.2. Uiteraard moet de regeling eventueel op een later tijdstip herzien worden met het oog op aanpassingen van het gemeenschappelijk landbouwbeleid (GLB) en de afloop van de onderhandelingen van de Algemene Overeenkomst betreffende tarieven en handel (GATT).

2.6. Het Comité heeft niets aan te merken op de totale hoeveelheden verse tomaten die aan ieder van de producerende landen worden toegewezen en die als in het verleden door de verwerkende industrie zelf worden verdeeld.

2.6.1. Wel verzoekt het de Commissie, deze hoeveelheden in de toekomst af te stemmen op de effectieve produktiecapaciteit van de verschillende landen.

2.6.2. Het hoopt dat zorgvuldig wordt nagedacht over de vraag welke instantie de quota moet gaan beheren.

2.6.3. Het Comité vraagt zich af of niet een regeling zou moeten worden getroffen waarbij iedere lid-staat zelf mag besluiten wie de quota gaat beheren. Deze

kwestie is belangrijk omdat de verenigingen van landbouwproducenten in de sector tomaten in sommige landen zo groot en machtig zijn geworden dat de situatie opnieuw bekeken zou moeten worden.

2.7. Het Comité is overtuigd van het nut van de quotaregeling, maar vindt dat aan deze regeling zoals die tot 1991 is toegepast, een en ander valt te verbeteren omdat de situatie op de markten en in de landbouw zelf sindsdien veranderd is. Het Comité zou nl. gaarne zien dat de tot nu toe bestaande quotaregeling flexibeler wordt gemaakt.

2.8. Met name moet de onderverdeling van de totale hoeveelheid per land tussen de drie categorieën produkten

- a) concentraat;
- b) gepelde tomaten;
- c) andere produkten;

herzien worden omdat de situatie ten dele door de gewijzigde marktten achterhaald is.

2.8.1. In Italië b.v. blijkt al jaren dat het quotum voor tomaten bestemd voor conserven van gepelde tomaten nooit geheel gebruikt wordt, en dat daarentegen het quotum voor „andere produkten” op basis van tomaten (sappen, puree, enz.) voortdurend overschreden wordt.

2.8.2. Het heeft dus geen zin de in de afgelopen jaren toegepaste onderverdeling van de hoeveelheden te handhaven. Binnen de totale hoeveelheid die aan iedere lid-staat wordt toegewezen, zou de verdeling tussen de verschillende produkten dan ook moeten worden gewijzigd, en wel zodanig dat de quota die niet volledig benut zijn, verlaagd worden en de quota die onvoldoende gebleken zijn, navenant verhoogd worden.

2.9. Wanneer dit eenmaal gebeurd is, zouden ook de in het voorstel genoemde overhevelingen moeten worden aangepast. Met name moeten deze overhevelingen ieder jaar opnieuw worden vastgesteld, maar het mag niet zo zijn dat de aan bedrijven toegewezen hoeveelheden automatisch weer voor het volgende verkoopseizoen gelden.

3. Bijzondere opmerkingen

3.1. Naar aanleiding van bovenstaande overwegingen stelt het Comité de volgende wijzigingen op het Commissievoorstel voor:

3.1.1. In artikel 1, lid 1, zou voor Italië de hoeveelheid tomaten bestemd voor conserven van hele tomaten zonder schil met tenminste 100 000 ton moeten worden verminderd. Deze hoeveelheid zou moeten worden overgeheveld naar de categorie „andere produkten op basis van tomaten”.

3.1.2. In artikel 1, lid 2, tweede gedachtenstreepje wordt bepaald dat maximaal 5% van de voor de pro-

duktie van tomatenconcentraat bestemde hoeveelheden verse tomaten naar de categorie andere produkten op basis van tomaten mag worden overgeheveld. Gezien de huidige situatie zou dit percentage moeten worden opgevoerd tot ten hoogste 15%.

3.1.3. In artikel 1, lid 2, derde gedachtenstreepje, wordt bepaald dat van de voor de productie van andere produkten op basis van tomaten bestemde hoeveelheden verse tomaten maximaal 5% naar de categorie tomatenconcentraat mag worden overgeheveld. Om de

zelfde redenen zou ook dit percentage moeten worden verhoogd tot ten hoogste 15%.

3.1.4. De tekst van artikel 1, lid 3, sub c) zou als volgt moeten worden aangevuld:

„Wanneer deze «reserve» van 2% niet geheel of slechts gedeeltelijk aan nieuwe bedrijven kan worden toegekend, wordt zij weer overgeheveld naar de totale hoeveelheid die onder de verwerkende bedrijven wordt verdeeld.”

Gedaan te Brussel, 24 februari 1993.

De Voorzitter

van het Economisch en Sociaal Comité

Susanne TIEMANN

Advies over het voorstel voor een verordening (EEG) van de Raad tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 2299/89 betreffende gedragsregels voor geautomatiseerde boekingsystemen

(93/C 108/05)

De Raad heeft op 11 februari 1993 besloten, overeenkomstig de bepalingen van artikel 84, lid 2 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, het Economisch en Sociaal Comité te raadplegen over het voornoemde voorstel.

De Afdeling voor vervoer en communicatie, die met de voorbereiding van de desbetreffende werkzaamheden was belast, heeft haar advies op 12 februari 1993 goedgekeurd. Rapporteur was de heer Moreland.

Het Economisch en Sociaal Comité heeft tijdens zijn 303e Zitting (vergadering van 24 februari 1993) het volgende advies uitgebracht, dat met algemene stemmen is goedgekeurd.

1. Inleiding

1.1. Meermaals reeds is de vrees uitgesproken dat geautomatiseerde boekingsystemen [*Computer Reservation System (CRS)*] die in handen zijn van luchtvaartmaatschappijen, wellicht meer de verkoop van die luchtvaartmaatschappijen dienen dan dat zij reisagenten in staat stellen hun klanten volledige en objectieve informatie te verstrekken over beschikbare vliegdiens-

1.2. Met het oog daarop heeft de Commissie in juli 1988 een verordening goedgekeurd betreffende generieke vrijstellingen voor bepaalde groepen van overeenkomsten tussen ondernemingen op het gebied van geau-

tomatiseerde boekingsystemen in het luchtvervoer. In juli 1989 keurde de Raad een verordening goed aangaande gedragsregels voor geautomatiseerde boekingsystemen. Het Comité heeft destijds over de desbetreffende voorstellen advies uitgebracht. De opmerkingen van het Comité zijn voor een groot deel in die Verordening verwerkt.

1.3. Artikel 23 van de Verordening van de Raad bevat de volgende bepaling: „De Raad neemt uiterlijk op 31 december 1992 een besluit over een herziening van deze verordening, aan de hand van een Commissievoorstel dat vóór 31 maart 1992, samen met een verslag over de toepassing van deze verordening, moet worden ingediend”. De Commissie heeft het verslag en het voorstel echter pas tegen het eind van 1992 ingediend.